

LIBRIS

We know
books

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supraviețuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărți de ficțiune pentru copii și tineret din 2013.

RICK YANCEY

AL CINCILEA VAL

VOLUMUL I

Traducere din limba engleză
de Laura Sandu

youngart

Mulțumiri lui Adam Schear, pentru priceperea cu care s-a ocupat de drepturile de difuzare externe ale acestui roman, și aprecieri deosebite lui Matthew Snyder, de la CAA, pentru modul în care și-a croit drum prin străniile, minunatele și năucitoarele strâmtori ale lumii filmului, folosindu-și puterile magice cu o copleșitoare eficiență – înainte chiar ca manuscrisul să fie terminat. Mi-aș dori să fiu măcar pe jumătate la fel de bun ca scriitor pe cât este el ca agent.

Pe parcursul scrierii unei cărți, familia unui scriitor e silită să ducă o povară deosebit de grea. Sincer, uneori nici nu știu cum de-au suportat-o – nopțile lungi, tăcerile indispușe, privirile în gol, răspunsurile distrase la întrebări care nu fuseseră niciodată puse. Fiului meu, Jake, îi mulțumesc din suflet că i-a oferit bătrânului său tată perspectiva unui adolescent, dar mai ales pentru că mi-a spus „șefu” când aveam mai multă nevoie de asta.

Nimănui nu-i sunt atât de îndatorat pe cât îi sunt soției mele, Sandy. O conversație purtată târziu în noapte, plină de același captivant amestec de teamă și amuzament atât de specific discuțiilor noastre nocturne, s-a aflat la originea acestei cărți. Aceasta, și o foarte neobișnuită discuție, purtată câteva luni mai târziu, în care comparăm o invazie extraterestră cu atacul unei mumii. Ea este vajnica mea călăuză, cel mai bun critic, cea mai înfocată admiratoare și cea mai de temut apărătoare a mea. În plus, îmi este și cea mai bună prietenă.

Pe parcursul scrierii acestei cărți am pierdut un prieten și un însoțitor de nădejde, credinciosul meu câine, Casey, cel care-a înfruntat toate atacurile, a cucerit toate plajele și s-a luptat pentru fiecare centimetru de pământ alături de mine. Case, o să-mi fie dor de tine.

Cuprins

I. Ultimul istoric	13
II. Țara Minunilor	129
III. Amușitorul	161
IV. Efemerida	173
V. Alegerea grâului de neghină	213
VI. Lutul uman	245
VII. Inima să ucizi	307
VIII. Spiritul răzbunării	327
IX. Ca o floare în ploaie	379
X. O mie de feluri	453
XI. Marea nesfârșită	465
XII. Din cauza lui Kistner	475
XIII. Gaura neagră	483
<i>Mulțumiri</i>	525

Intruziune: 1995

Nimeni nu se va trezi.

Femeia care doarme nu va simți nimic dimineață, va avea doar o senzație vagă de neliniște și sentimentul puternic că cineva o privește. Teamă i se va estompa în mai puțin de o zi și curând va uita de ea.

Amintirea visului va persista ceva mai mult.

În visul femeii, o bufniță mare stă cocoțată pe pervaz, holbându-se la ea prin fereastră cu ochi imenși, conturați cu alb.

Nu se va trezi. Nici ea și nici bărbatul care doarme alături. Umbra care plutește deasupra lor nu le va tulbura somnul. Iar cel pe care îl caută umbra – copilul din pânțele femeii adormite – nu va simți nimic. Intruziunea nu lasă urme, nu agrează nici măcar o celulă din corpul ei sau al copilului.

Totul se sfârșește în mai puțin de un minut. Umbra se retrage.

Mai rămân doar bărbatul, femeia, copilul din pânțele ei și intrusul dinăuntrul copilului, dormind cu toții.

Femeia și bărbatul se vor trezi dimineață, copilul câteva luni mai târziu, când se va naște.

Intrusul dinăuntrul lui va continua să doarmă și nu se va trezi câțiva ani buni, când neliniștea mamei și amintirea aceluia vis se vor fi șters de mult.

Cinci ani mai târziu, în timpul unei vizite la grădina zoologică împreună cu copilul, femeia va vedea o bufniță asemenea celei din vis. Imaginea o va tulbura fără să înțeleagă de ce.

Nu e prima persoană care visează bufnițe în întuneric.

Nu va fi nici ultima.

|

Ultimul istoric

1

Extraterestrii sunt proști.

Nu vorbesc despre extraterestrii adevărați. Ceilalți nu sunt proști. Ceilalți sunt atât de avansați față de noi, încât e ca și cum ai compara cel mai prost om cu cel mai deștept câine. Nu există termen de comparație.

Nu, vorbesc despre extraterestrii din capul nostru.

Cei pe care i-am inventat noi, cei pe care-i tot inventăm de când ne-am dat seama că luminițele alea strălucitoare de pe cer sunt niște sori la fel ca al nostru, care probabil au planete la fel ca a noastră, care se învârtesc în jurul lor. Extraterestrii pe care ni-i imaginăm, aceia care am vrea să ne atace, extraterestrii umani. I-ați văzut de un milion de ori. Se năpustesc din cer în farfuriile lor zburătoare ca să distrugă New Yorkul și Tokio și Londra sau defilează pe câmpuri în mașinării imense care arată ca niște păianjeni mecanici, trăgând cu arme cu laser și mereu, dar mereu, oamenii dau uitării toate neînțelegerile și își unesc forțele ca să înfrângă hoarda extraterestră. David îl omoară pe Goliat și toți (mai puțin Goliat) se întorc fericiți pe la casele lor.

Ce tâmpenie!

E ca și cum un gândac și-ar construi o strategie ca să învingă pantoful care e pe cale să-l strivească.

Nu bag mâna-n foc, dar sunt aproape sigură că Ceilalți știa cum ne-am imaginat noi că arată extraterestrii.

Și pun pariu că li s-a părut al naibii de amuzant. Cred că se țineau cu mâinile de burtă de răs. Asta dacă au simțul umorului... sau burți. Cred că au răs așa cum râdem noi când un câine face ceva foarte drăguț și tembel. „Ah, ce drăguți și tembeli sunt oamenii! Ei cred că noi gândim ca ei! Nu-i așa că e adorabil?”

Uitați de farfuriile zburătoare și omuleți verzi și păianjeni mecanici uriași care scuipează raze ucigătoare. Uitați de băcăniile legendare cu tancuri și avioane de luptă și de victoria noastră finală – băcănișii, nesupușii, cutezătorii oameni împotriva furnicarului cu ochi de gândaci. Toate acestea sunt la fel de departe de adevăr precum era planeta lor muribundă de planeta noastră plină de viață.

Adevărul este că, odată ce ne-au găsit, am fost terminați.

2

Uneori mă gândesc că e posibil să fiu ultimul om de pe pământ.

Asta înseamnă că sunt ultima ființă umană din Univers.

Știu că e o prostie. Nu se poate să-i fi omorât pe toți... Îmi dau seama însă că s-ar putea întâmpla în cele din urmă. Și apoi mă gândesc că asta e exact ce vor Ceilalți să gândească.

Mai țineți minte dinozaurii? Ei bine...

Deci probabil că nu sunt ultimul om de pe pământ, dar sunt printre ultimii. Complet singură – și foarte probabil așa voi rămâne – până când cel de-Al Patrulea Val va trece și mă va lua cu el.

Ăsta e unul dintre gândurile mele nocturne. Un gând în genul vai-de-mine-sunt-mâncată de la ora trei dimineața. Când mă fac covrig, atât de speriată că nici nu pot închide ochii, când mă înec atât de adânc în frică încât trebuie să-mi reamintesc să respir, să-mi rog inima să continue să bată. Când creierul mi-o ia razna și sare ca un CD zgâriat. „Singură, singură, singură, Cassie ești singură.”

Așa mă cheamă. Cassie.

Cassie nu vine de la Cassandra. Nici de la Cassidy. Ci de la Cassiopeia, constelația de pe cerul nordic, cu regina cea frumoasă, dar orgolioasă, legată de tronul ceresc de către Poseidon, zeul apelor, drept pedeapsă pentru mândria ei.

În greacă numele meu înseamnă „Cea ale cărei cuvinte se fac cunoscute“.

Părinții mei nu știau nimic despre acest mit. Și-au spus doar că e un nume frumos.

Chiar și atunci când mai existau încă oameni care să mă strige pe nume, nimeni nu mă striga Cassiopeia. În afară de tata. Care-mi zicea așa doar atunci când mă tachina. Și mereu cu un accent italian foarte prost: „*Cass-iii-oo-PEE-a*“. Mă scotea din minți. Nu mi se părea nici amuzant, nici simpatic și mă făcea să-mi urăsc propriul nume.

— Mă cheamă Cassie! urlam la el. Scurt, Cassie!

Acum aș da orice să-l aud pronunțându-l măcar o dată.

Când am împlinit doisprezece ani – cu patru ani înainte de Sosire –, tata mi-a adus un telescop de ziua mea. Într-o seară de toamnă, când văzduhul era rece și limpede, l-am montat în curtea din spate și mi-a arătat constelația.

—Vezi? Arată ca un M, a zis el.

— De ce au botezat-o Cassiopeia dacă e în formă de M? am întrebat. De la ce vine M-ul?

— Păi... nu știu dacă vine de la ceva, a răspuns tata zâmbind.

Mama îi spunea mereu că zâmbetul e punctul lui forte, așa că îl folosea des, mai ales după ce a început să chelească. Ca să atragă privirea oamenilor spre partea inferioară a feței.

— Așa că poate să fie de la ce vrei tu! Ce părere ai despre minunată? Sau măreață? Sau maestră?

Și-a lăsat mâna pe umărul meu, în timp ce priveam prin lentile cele cinci stele arzând la peste cincizeci de ani lumină distanță de locul în care ne aflăm. Simțeam respirația tatei pe obraz, caldă și umedă în aerul rece și uscat de toamnă. Respirația lui era atât de aproape, stelele din Cassiopeia atât de departe.

Acum stelele par mult mai aproape. La o distanță mai mică decât cele patru sute de milioane de kilometri cât sunt până la ele. Suficient de mică încât să poți întinde mâna până la ele, suficient cât să le atingi, cât să mă atingă și ele la rândul lor. Sunt la fel de aproape de mine ca respirația lui de atunci.

Vorbesc ca un om nebun. Oare sunt nebună? Mi-am pierdut mințile? Poți să spui despre cineva că e nebun doar dacă mai e și altcineva prin preajmă care să fie normal. La fel e și cu binele și răul. Dacă totul ar fi bun, atunci nimic n-ar fi bun.

Uau. Asta chiar că sună... a nebunie.

Nebunia: noua normalitate.

Cred că aș putea spune că sunt nebună din moment ce mai există o persoană cu care mă pot compara: eu însămi. Nu eu, cea de acum, cea care tremură într-un cort în mijlocul pădurii, prea speriată să-și scoată măcar capul din sacul de dormit. Nu despre această Cassie e vorba. Nu, mă refeream la Cassie cea de dinainte de Sosire, de dinainte ca Ceilalți să-și miște fundurile lor de extraterestri până aici. Eu, cea de doisprezece ani, cea care avea ca singure probleme pistruii mărunți de pe nas, părul ondulat care nu stătea în niciun fel și băiatul drăguț care o vedea în fiecare zi, fără să aibă habar că ea există. Cassie cea care abia se obișnuia cu gândul că este un om normal. Că arată normal. Că e normal la școală. La fel și la karate și la fotbal. Practic, singurele lucruri deosebite la ea erau numele ciudat – Cassie de la Cassiopeia, de care oricum nu știa nimeni – și abilitatea de a-și atinge nasul cu vârful limbii, un talent care deja nu mai era așa de impresionant de când ajunsese în școala generală.

După standardele acelei Cassie, probabil că sunt nebună.

După mine, ea e cea clar nebună. Uneori țip la ea, la Cassie cea de doișpe ani, mă iau de părul ei sau de nume, sau de faptul că e pur și simplu normală.

— Ce faci? strig. Tu nu știi ce o să se-ntâmples?

Dar nu-i corect. Adevărul e că nu știa, n-avea de unde, și asta era norocul ei și de-asta mi-e atât de dor de ea, mai mult decât de oricine, ca să fiu sinceră. Atunci când plâng – când îmi dau voie să plâng –, pentru ea plâng. Nu plâng pentru mine. Plâng pentru Cassie cea care nu mai este.

Și mă întreb ce ar crede acea Cassie despre mine.

Despre Cassie cea care ucide.

3

Nu cred că era mult mai mare ca mine. Optsprezece. Poate nouăsprezece ani. Dar, la naiba, din câte știu eu ar fi putut să aibă și șapte sute nouășpe. De cinci luni a început și încă nu știu sigur dacă Al Patrulea Val e uman sau vreun fel de hibrid sau chiar Ceilalți înșiși, deși nu-mi place să îmi imaginez că Ceilalți arată și vorbesc exact ca noi și sângerează exact ca noi. Îmi place să mă gândesc la Ceilalți ca fiind... mă rog, altfel.

Plecasem în incursiunea săptămânală în căutarea apei. Există un izvor nu departe de locul în care mi-am așezat tabăra, dar mi-e teamă că ar putea fi contaminat, fie cu chimicale sau deversări, fie de la vreun cadavru din amonte. Sau otrăvit. Să ne lipsească de apă potabilă ar fi o metodă excelentă ca să ne termine rapid.

Așa că, o dată pe săptămână, îmi arunc pe umăr credinciosul M16 și ies din pădure spre granița dintre state. La vreo trei kilometri spre sud, imediat după Ieșirea 175, sunt câteva benzinării cu magazine. Iau câte sticle de apă pot căra, nu prea multe pentru că apa e grea, și mă întorc pe autostradă către adăpostul aproximativ pe care mi-l oferă copacii, cât de repede pot, înainte să se înnopteze complet. Cel mai bine se călătorește la asfințit. N-am văzut niciodată o dronă la asfințit. Trei sau patru ziua și mult mai multe noaptea, dar niciuna la asfințit.

Din momentul în care m-am strecurat prin ușa spartă a benzinăriei, am simțit că ceva se schimbbase. Nu am văzut nimic diferit – magazinul arăta exact cum îl lăsasem cu o săptămână în urmă, aceiași pereți măzgăliți cu graffiti, rafturi răsturnate, podeaua presărată cu cutii goale și cu fecale de șobolan, casele de marcat sparte și frigiderele de bere vandalizate. De ce au luat oamenii berea și sucurile, banii din casele de marcat și din seif, rolele de bilete la loto, dar au lăsat doi paleți de apă potabilă, nu pot să-nțeleg. Ce s-or fi gândit? „Vine apocalipsa extraterestră! Repede, să luăm toată berea!”

Același talmeș-balmeș de gunoaie, aceeași duhoare de șobolani și mâncare intrată în putrefacție, același vârtej sporadic de praf, intrând prin ferestrele soioase, în semi-obscuritate, fiecare lucru nelalocul lui se afla acolo unde îl știam, neatins.

Și totuși.

Ceva se schimbbase.

Stăteam pe micul morman de sticlă spartă de la intrare. Nu-l vedeam. Nu-l auzeam. Nu-l miroseam, nici nu-l simțeam. Dar știam.

Ceva se schimbbase.

A trecut multă vreme de când oamenii erau animale de pradă. Vreo sută de mii de ani sau pe-acolo. Dar, îngropată adânc în genele noastre, amintirea a rămas: vigilența gazelei, instinctul antilopei. Vântul șoptește prin iarbă. O umbră țâșnește printre copaci. Și atunci se aude vocea gravă care spune:

„Șșșș, e aproape acum. Aproape.”

Nu-mi amintesc când am luat M16-le de pe umăr. Acum îl aveam pe spate, în secunda următoare îl țineam în mână, cu gura țevii-n jos, și cu piedica trasă.

Aproape.

N-am tras niciodată în ceva mai mare decât un iepure, și ăla a fost un experiment ca să văd dacă pot să folosesc chestia aia fără să-mi explodeze o parte a corpului. Odată am tras peste capetele unor câini sălbatici care deveniseră cam prea interesați de tabăra mea. Altădată aproape vertical, ochind minuscula pată strălucitoare de lumină verzuie care era nava-mamă alunecând încet pe fundalul Căii Lactee. Bine, recunosc că a fost o tâmpenie, mai bine ridicam o pancartă cu o săgeată îndreptată spre capul meu și cu textul: HEI, AICI SUNT!

După experimentul cu iepurele – l-a făcut bucăți, transformându-l pe urechilă într-o masă de oase și măruntaie de nerecunoscut – am renunțat la ideea de a folosi arma la vânatoare. Nici măcar n-am exersat la țintă. În tăcerea care ne-a izbit după venirea celui de-Al Patrulea Val, ecoul focurilor de armă se auzea mai tare decât o bombă atomică.

Cu toate astea, pentru mine M16 era cel mai tare. Mereu aproape, chiar și noaptea, ascuns în sacul de dormit lângă mine, credincios și sincer. În cel de-al Patrulea Val, nu poți ști dacă oamenii sunt încă oameni. Dar știi că arma ta e arma ta.

„Șșșș, Cassie. E aproape.

Aproape.”

Ar fi trebuit să fug. Vocea aceea gravă îmi ținea spatele. Vocea aceea e mai bătrână decât mine. E mai bătrână decât cea mai bătrână persoană care-a trăit vreodată.

Ar fi trebuit să ascult vocea.

În schimb, am ascultat liniștea din magazinul părăsit, am ascultat atent. Ceva era aproape. Am făcut un pas mic înăuntru, iar geamul spart a scrâșnit ușor sub picior.

Apoi Ceva-ul a scos un sunet, ceva între un tușit și un mormăit. Se auzea din camera cealaltă, din spatele frigidereilor, acolo unde era apa.

Asta e momentul în care n-am avut nevoie de nicio voce gravă care să-mi spună ce să fac. Era clar ca lumina zilei. Fugi.

Dar n-am fugit.

Prima regulă ca să supraviețuiești în cel de-Al Patrulea Val este să n-ai încredere în nimeni. Oricum ar arăta. Ceilalți se pricep la asta – bine, ei se pricep la tot. Nu trebuie să ai încredere în nimeni, chiar dacă arată cum trebuie și spune ce trebuie și se poartă exact așa cum te-ai aștepta. N-a demonstrat moartea tatei chestia asta? Chiar și când străinul este o bătrânică mai blajină decât mătușa Tilly, ținând în brațe o pisicuță neajutorată, n-ai cum să știi sigur – nu știi niciodată – că nu este una de-a lor și că nu ascunde un M45 încărcat în spatele pisicii ăleia ciufulite.

Nu e imposibil. Și cu cât te gândești mai mult, cu atât devine mai posibil. Bătrânica trebuie să dispară.

Asta e partea grea, partea la care, dacă m-aș fi gândit prea mult, m-ar fi făcut să mă târăsc în sacul de dormit, să trag fermoarul până la capăt și să mor lent de inaniție. Dacă nimeni nu e de încredere, atunci nu poți avea încredere în nimeni. Mai bine să pariezi că mătușa Tilly e una de-a lor decât să mizezi pe faptul că ai dat peste un supraviețuitor ca și tine.

Asta-i de-a dreptul diabolic.

Ne dezbină. Ne face cu atât mai ușor de vânat și de eradicat. Al Patrulea Val ne împinge spre singurătate, acolo unde nu există forța mulțimii, unde înnebunim încet-încet din cauza izolării și a fricii și a teribilei anticipări a inevitabilului.

Așadar nu am fugit. N-am putut. Indiferent dacă era unul de-al lor sau mătușa Tilly, trebuia să-mi apăr teritoriul. Singura soluția pentru a rămâne în viață este să rămâi singur. Asta e regula numărul doi.

M-am luat după tusea hohotită sau hohotelile tușite sau cum vreți să le ziceți până când am ajuns la ușa camerei din spate. Abia respirând, pe vârfuri.

Ușa era crăpată, spațiul abia dacă îmi ajungea să mă strecur mergând în lateral. Am văzut un raft de metal pe perete, fix în față, iar în dreapta, holul lung și îngust care se continua pe lângă frigidere. Aici în spate nu erau ferestre. Singura lumină era portocaliul bolnăvicios al zilei care se stingea în spatele meu, încă suficient de puternic cât să-mi arunce umbra pe podeaua lipicioasă. M-am ghemuit la pământ, și umbra s-a ghemuit odată cu mine.

Nu puteam vedea holul din cauza colțului frigiderului. Dar puteam să-l aud pe acel cineva – sau ceva – de la celălalt capăt, tușind, gemând și scâncind gălgâit.

„Ori e foarte rănit, ori se preface că e foarte rănit“, m-am gândit. „Ori are nevoie de ajutor, ori e o capcană.“

În asta s-a transformat viața pe pământ după Sosire. E o lume ori/ori.

„Ori e unul de-al lor și știe că ești aici, ori nu e unul de-al lor și are nevoie de tine.“

Oricum ar fi fost, trebuia să mă ridic și să pornesc pe holul ăla.

Așa că m-am ridicat.

Și am pornit.